

Preek op 15 november 2020 in de St. Urbanuskerk te Ouderkerk

Het aantal mensen die een beroep doet op de Voedselbank in ons land neemt toe, ook hier dichtbij in onze omgeving van Amsterdam-Amstelland. Mensen die de eindjes aan elkaar moeten knopen en die vooral aan het overleven zijn en er dan helemaal niet aan toe komen om hun talenten te ontwikkelen.

Wat moet je dan met het evangelie van vandaag? Komt het niet wat cru en onrechtvaardig over dat degene die zijn talent in de grond heeft verstopt, gestraft wordt? Is het ontwikkelen van je talenten niet pas mogelijk als je basis behoeften van een prettig huis en voldoende eten op orde zijn?

Denk aan kinderen die geen fijne thuissituatie hebben. Een te klein huis waardoor je geen plek voor jezelf hebt. Te weinig geld waardoor er spanningen ontstaan in huis. Dan kun je niet zo goed studeren. Dat ligt dan niet zozeer aan je talenten maar aan de omstandigheden.

In die zin mogen we best kritisch kijken naar de evangelietekst van vandaag. Is het wel eerlijk zoals er met die man die zijn ene talent niet heeft gebruikt wordt omgegaan?

Maar het is de vraag of Jezus met zijn vergelijking niet wat anders voor ogen heeft. Zijn woorden zijn misschien vooral gericht aan mensen die wel de mogelijkheid hebben hun talenten te gebruiken maar het niet doen. Het gaat dan niet om geld. Eerder over wat je met je geld doet. Maar ook over hoe je omgaat met gaven die je hebt gekregen.

Kijken we daarbij naar die lezing over een sterke vrouw. De tekst geeft ons een goed voorbeeld hoe met name moeders een huishouden vaak gaande hebben gehouden, in moeilijke tijden. Het wordt nogal eens gelezen bij een uitvaart, omdat een partner en de kinderen terugkijkend zien wat hun vrouw en moeder allemaal betekent heeft voor het gezin.

En die zorg, liefde en aandacht ging vaak niet alleen uit naar het eigen gezin, maar ook naar mensen daarom heen, mensen die hulp nodig hadden of een luisterend oor, en ook naar mensen die het zelf niet meer redden door armoede of ongeluk.

Vandaag, 15 november, is door de paus uitgeroepen tot Werelddag voor de armen. Elk jaar is dat de ener laatste zondag van het kerkelijk jaar. Een dag die door ons bisdom is gebruikt om juist vandaag het werk van de Caritas in het licht te zetten, ook in de parochies.

Dat gaat over mensen dichtbij, waar vaak die moeders als eerste aandacht voor hadden, maar ook iets van ver weg. En eigenlijk is dat laatste voor ons vaak het meest bekend: dat er armoede is in onze wereld, en mensen het soms zo moeilijk hebben dat ze maar weinig te eten hebben. Maar tegelijk is dat iets wat voor ons zo ver weg is dat we het niet zo voelen.

We kennen wel de heftige beelden op TV van mensen in grote armoede met daaronder een rekeningnummer om geld te storten. Maar is dat de manier waarop we met de armoede om moeten gaan?

Natuurlijk: er is geld nodig. Maar er is meer nodig dan dat. Er is betrokkenheid nodig van mensen. En gelukkig is dat er ook.

Denk aan het kindertehuis in India, Tulip Garden, dat vanuit onze parochie gesteund wordt en waar verschillende mensen vanuit Amstelland ook geweest zijn om mee te helpen. Dat is een mooi voorbeeld van werkelijke betrokkenheid. En zo is er ook een project in Nepal, voor onderwijs aan kinderen in armoede. Ook daar in Nepal is iemand van onze parochie geweest. We willen haar project in de Adventsactie onder de aandacht brengen.

Maar dan de armoede en de nood dichtbij. Is die er wel in ons land? Is er armoede in Amstelland? Als je het afzet tegen de situatie in India of Nepal of zoveel andere armere landen dan zou je zeggen van niet.

Maar als jij in een omgeving waarin mensen het goed hebben van alles niet hebt, dan voel je je armoedig. Dan kun je als enige niet op vakantie bijvoorbeeld of geen auto kopen terwijl anderen dat wel kunnen. Dan hoop je dat de wasmachine of de koelkast het niet begeeft omdat je niet weet hoe je een nieuwe moet betalen. En je loopt er niet mee te koop, want dat maakt het gevoel van armoede alleen maar erger.

Vaak is het onzichtbaar, deze vorm van armoede. Maar de toename van het aantal mensen dat een beroep doet op de Voedselbank laat zien dat er wel degelijk nood is bij mensen.

Daarom proberen we vanuit de Caritas van onze kerken deze mensen op het spoor te komen en te helpen waar mogelijk. Door bijvoorbeeld een nieuwe wasmachine te kopen voor mensen of door wekelijks een boodschappenpakket te geven of een financiële ondersteuning of een kerstpakket, maar ook door aandacht te hebben voor mensen met moeilijkheden. Want als je weinig geld hebt is vaak ook je sociale leven beperkt.

In lijn daarmee is ook eenzaamheid een vorm van armoede. Weinig contacten, soms een hele dag niemand spreken. Helemaal in deze tijd waarin we elkaar noodgedwongen veel minder kunnen ontmoeten door alle beperkingen die ons vanwege het Corona virus zijn opgelegd.

Eenzaamheid is niet altijd af te meten aan hoeveel mensen je kent, want ieder mens voelt het anders. Eenzaamheid is ook niet zomaar op te lossen. Maar het is hoe dan ook fijn als er mensen in je omgeving zijn die vragen: redt je het wel? Kan ik iets voor je betekenen?

Dat geldt ook voor armoede. Ook dat is niet zomaar op te lossen. Maar ook hier kan een teken van betrokkenheid en concrete hulp je wel het gevoel geven er niet alleen voor te staan. Dat is niet iets wat alleen Caritas Amstelland moet doen. Het is een uitnodiging aan ons allen om daarin mee te doen.

Door die aandacht te hebben voor mensen die hulp nodig hebben en betrokken te zijn bij hen, toon je dat je een kind van het licht bent, iets waar Paulus over spreekt in zijn brief aan de Thessalonicenzen.

Paulus koppelt dat aan een houding van waakzaamheid. Want de dag van de Heer komt als een dief in de nacht en als weeën bij een zwangere vrouw zegt hij. Dat betekent dat we niet moeten uitstellen wat we vandaag kunnen doen.

Bij dat alles moeten we bedenken dat de teksten in de Bijbel en ook ons geloof altijd in de eerste plaats over onszelf gaan. Daarom de vraag aan ieder van ons: wat kan ik doen? Soms is dat maar heel weinig, maar dat is dan ook genoeg. Amen.